

ELISA J. SMITH

ASGARDOK I.
A LÉLEKGYŰJTŐ

Copyright © Elisa J. Smith, 2023

Asgardok I. - A Lélekgyűjtő
Javított, bővített kiadás

A könyv és részleteinek másolása, kinyomtatása, bármilyen formában történő sokszorosítása, vagy egyéb formátumú terjesztése csak a szerző írásos engedélyével lehetséges. Az e-könyv engedély nélküli másolását, jogtalan terjesztését a törvény bünteti.

ISBN 978-615-82261-0-3

Korrektúra: Horváth Annamária
Borítót készítette: KTB Covers

Minden jog fenntartva!

* 2 *

„Mit számít, ha nyelvünkben és szokásainkban különbözünk, ha a célunk közös? Ha nyitott szívvel fordulunk egymás felé, semmi sem állhat közénk.”

J. K. Rowling

I. fejezet

FURCSA JÖVEVÉNYEK

Az a hétvége úgy kezdődött, hogy egy kisteherautó lerombolta a fél kerítést a házunk előtt. A konyhaasztalnál ültünk, amikor apa felpattant a helyéről a nagy robaj hallatán.

– Az isten verje meg!

– Mi történt? – Anya szívéhez kapta a kezét.

Apa már a bejárati ajtónál járt és magára húzta bakancsát. A belőle kirobbanó mérgező gondolatfullánkoktól teljesen rosszul lettem. Ez egyfajta *intuáció* volt nálam. Vagy mondjuk úgy, egy rejtett képességem. Jó emberismerő vagyok és valami miatt mindig pontosan tudtam, hogy a körülöttem lévő embereknek milyen hangulata van, vagy mire gondolnak, még ha azok nem is mutatták ki nyíltan.

– Valami barom nekiment a kerítésünknek – felelte apa, azzal ki is penderült a házból. Tiane, a húgom, és én csak pislogtunk. Apa nemrégiben végzett a kerítés lefestésével, ezért lett ennyire zabos.

Anyával mindhárman odasiettünk a szomszéd kertre néző ablakhoz.

– Ki lehet akkora idióta, hogy nem vesz észre egy mellig érő barna kerítést? – kérdezte Tiane, de a választ rögtön meg is kapta.

Egy körülbelül száznyolcvan centi magas, csokibarna hajú srác szállt ki a volán mögül farmerdzsekiben és rögtön esedezni kezdett apának, aki fejét vakarva szemlélte a kárt. A srác mögött nemsokára megjelent egy szőkésbarna hajú, karcsú derekú nő is, aki szintén oda-szaladt apához. Szabadkozott, illegette magát és kezét nyújtott.

– Kik ezek? – fogalmazta meg Tiane az én gondolataimat is. A szájából kilógott a joghurtos kanál.

Anya rosszalló pillantásokat vetett a nőre, aki teli szájjal vigyorgott, és megsimogatta apa karját, aki talán rögtön elfelejtette, hogy az imént több száz dollárnyi kárt okoztak nekünk, mert csak zavartan mosolygott. A nő feltűnően magas és dekoratív volt, akár egy szupermodell.

– Azt hiszem, új szomszédok.

– Minek költözik ide bárki Kanadából? – kérdeztem a teherautó rendszámablájára mutatva.

A Minnesota állambeli Bemidjiben laktunk, ami az egyik legnagyobb város Duluth és az észak-dakotai Grand Forks között. A város a Bemidji-tó körül húzódott és három indián rezervátum is környékezte, de csekély vonzó tulajdonsággal és látnivalóval rendelkezett: néhány múzeummal, egy-két étteremmel, és – való igaz – tekintélyes méretű természetvédelmi területtel. Sok olyan ember lakott erre, akik indián felmenőkkel büszkélkedhetnek, az utcákon számos olyan szuvenír boltot, üzletet találni, ahol hagyományos indián népviseleteket, fejdíszeket, fafaragványokat, kézzel készült bútorokat, emléklapetteket kapni.

A város egyik leghíresebb, de nem melleleg igen unalmas rendezvénye az őszi *Pulykafaragó* verseny, amit Hálaadáskor rendeznek meg

minden évben, és a versenyzőknek egy méretes tölgyfa rönkből kell minél méretesebb pulykát megfaragni csupán három óra alatt. A díjat a polgármester vagy valamelyik rokona viszi el minden évben.

De ezen kívül egy olyan nőnek, mint az új szomszéd, vajmi keveset kínálhat. Az erre megforduló emberek csak átutazóban vannak vagy Kanada felé, vagy az ország középső államai felé. A nagymamám mondta mindig, hogy ide az embernek születnie kell, hogy itt is maradjon.

Apa nem sokkal később bejött a házba, addigra anyával végeztünk a reggeli maradékának eltakarításával.

– Látom, azért nem voltál velük túl kemény – szólalt meg anya. Idegesen törölgette az egyik poharat.

– Jennáék most érkeztek Kanadából. Ő Ester néni lánya, nemrég vált el és ideköltözött a két fiával – magyarázta apa, szeme ismét az ablak felé ugrott, mintha számítana rá, hogy újból meglátja a nőt.

Anya szűrős szemeket vetett rá, de apa nem hagyta, hogy megszólalhasson. – Lányok, mit csináltok ma? – fordult hozzám és Tiane felé.

– Semmi különöset – vontam meg a vállam.

– Tiane?

Húgom eddig kényelmesen elnyúlt a kanapén, de ő is megneszelte, hogy apa valamire készül. Felegyenesedett.

– Lindsyvel megbeszéltem, hogy ma átugrom hozzájuk. Egész délután nála leszek – mondta kissé túlságosan is lelkesen. – Emlékszel, múlt héten mondtam, hogy az egyik barátnőm bulit szervez Hálaadás előtt és azt ígérted, elmehetek. Ugye emlékszel?

– Mikor is akarsz átmenni Lindsyhez?

– Azt beszéltük meg, hogy kettő felé – ejtette ki féltve a száján a szavakat, nehogy apuék meggondolják magukat, amint kimondja őket.

– Megígértem Jennának, hogy segítünk nekik bepakolni. Csupán jószomszédi gesztus.

– Most nem nekik kellene pitizni, amiért lezúzták a kerítést? – vetettem fel.

– Neked is segítened kell – mutatott rám apu. – Együtt gyorsabban bepakoljuk a holmikát. Csak egy-két óra az egész.

Próbáltam valami kibúvót keresni, de mivel aznapra tényleg semmit nem terveztem – a barátnőim a hálaadásnapi szünet alatt mind elutaztak –, nagy levegőfújással egyeztem bele.

– Hát jó.

Ezúttal Tiane nézett rám konokul, mintha testvéri becsületünket árultam volna el azzal, hogy nem ellenkeztem a hirtelen ötlet ellen.

Többé nem vagy a testvérem! – lövellte felém tekintetével.

– Jól van, lányok – csapta össze a kezét apu, majd megdörzsölte őket, ügyet sem vetve a Tiane és köztem kezdődött szemvillantás csatára. – Vegyetek fel meleg ruhát, csípős az idő.

Tiane felnyögött.

– Ezeknek is éppen ma kellett ideköltözniük – mondta és duzzogva kikapcsolta a tévét.

– Szóval, azt mondtad, hogy a két fiú is itt fog lakni? – kérdeztem, amikor az utolsó tányért is a helyére tettem. Az ablakból figyeltem, ahogy a csokibarna hajú srác méretes dobozokat emel ki a kisteherautó csomagtartójából, mégis úgy rakosgatta őket egymásra, mintha gyufásdobozokat pakolna.

– Igen – felelt kurtán apu.

Mint egy mennykőcsapás, úgy váltott Tiane hangulata csalódottból feldobottá, a környékünkön nem sok velünk egy idős srác lakott.

– Ha már tényleg rabszolgasorsra kényszerülök, akkor legalább valami jó is legyen benne – kacsintott Tiane, amikor elslattogott mellettem.

– Végre Karának is lesznek barátai – közölte anya.

Rápillantottam: a fogait összeszorította, és a tartása feszült, túl merev volt. Rosszul esett neki, hogy apa ennyire érdeklődött az új szomszédok után, de inkább megtartotta magának.

– Anya, nekem vannak barátaim. Emlékszel még Nitára és Amyre?

– Arra a két lotyóra, akik minden adandó alkalommal lepattintanak téged? – gúnyolódott Tiane a lépcsőn felfelé menet.

Felé dobtam egy szalvétagombócot, ami homlokon találta.

– Amy és Nita az előkészítő óta a barátnőim – jelentettem ki, és követtem Tiane-t melegebb ruhák után nézni. – Csak az idén nem volt kedvem velük utazni.

– Mert annyira antiszoc vagy – nevetett Tiane.

A lépcső felénél jártam, amikor apa utánam szólt.

– Ne keveredj messzire!

Ester néni mindig is a szomszédunkban élt. Nem a városközpontban laktunk, hanem valamivel kijebbe, így az utcánkban már nagyobb távolságra épültek a lakóházak. A két épületet valamikor egy család birtokolta, így nagyon közel voltak egymáshoz, csak egy méter magas téglafal és egy szűk, kerti kapu választotta el a két telket. És mivel Ester

néni volt az egyetlen valamirevaló, rengeteg szabadidővel rendelkező bébicsősz a környéken, fiatalabb korunkban sokat vigyázott ránk.

Apának igaza volt, nem lett volna fair dolog most cserbenhagyni őket. Egy csöppet érdekesnek tartottam ugyan, hogy a lánya és unokái éppen Bemidjibe költöznek, mert hát a környéken találni izgalmasabb várost is, de végtére is, Ester néni tényleg nagyon öreg volt. Talán csak szerették volna maguk mellett tudni ebben a maradék időben.

Felkaptam magamra a legmelegebb pulcsimat, a nyakam köré tekertem egy hosszú sálát, és Tiane-vel kisomfordáltunk a hátsó kertbe. Apa és anyu Ester néniék háza előtt ismerkedtek az új lakókkal. Jenna sugárzott az örömtől, nevetgélt és viccelődött a szüleimmel. Közelebb érve is megállapítottam, hogy Jenna olyanféle nő, akinek még sötétben is szikrázik a mosolya.

Jenna lenyitotta a kocsis platóját, aztán megláttuk a tömérdek új bútort, amit a teherautó belsejébe felzsúfoltak. Csodálkoztam, hogy fog az mind elférni Ester néni házában, ami kábé fele akkora, mint a miénk.

Tiane és én is felnyögtünk. Apa ekkor észrevett minket és egy biztató pillantást vetett ránk, Tiane-vel előjöttünk rejtekünkéből.

– Hadd mutassam be a lányainkat – mondta anyu dicsőségteljesen, és maga elé vont miket. – Tiane a kisebbik, Kara az idősebbik.

Anya még soha olyan elégedetten nem vigyorgott. Úgy tett, mint ha rajtunk kívül nem lenne mása villogni, holott maga is kész főnyeremény volt. Mindig is rá akartam hasonlítani. Okos volt, kellemes a humora, és bárkivel képes sziporkázó beszélgetésbe elegyedni.

– Ó, nagyon bájosak – örvendezett Jenna, pipacspiros ajkát szélesre húzta és mindkettőnkkel kezét fogott. Határozottan szorította meg a

kezem, amivel azt érezte, független és erős nő, ahhoz képest, hogy nemrégiben esett túl egy váláson.

Én felettébb furcsálltam ezt. Nem csak ezért, hanem mert a gesztusai és a nekem észrevétlenül leadott jelzései is alátámasztották, hogy már-már túl önfeledt. Mintha évek óta csak arra várt volna, hogy megszabaduljon a férjétől.

– Örvendek nektek lányok – nyújtotta felém vékonyka ujjait. – Hány évesek is vagytok?

– Tiane tizenhat, Kara pedig tizennyolc múlt nemrégiben – felelte apa.

– Szívesen lennék megint a helyetekben – sóhajtott, noha egyetlen ránc sem húzódott arcán. – Amikor felszabadultak és gond nélküliek voltunk. Azok voltak ám a szép idők, nem igaz? – küldött egy mosolyt szüleink felé.

– Ó, hogyne – kommentálta anyu.

Anyu folyamatosan szemmel tartotta Jennát, aki feltűnő élénkpiros mellényével és feszes farmernadrágjával cseppet sem arra készülhetett, hogy meghúzza magát a poros kisvárosban. Úgy tűnt, hogy igazi kihívást látott Jennában. Akkor vettem csak észre, hogy ő is átöltözött, testhez álló khaki nadrág, egy csinos fekete felső és a magaszszárú bakancsa volt rajta, amivel négy és fél centivel magasabb volt, mint általában.

– Az én fiaim is veletek egyidősek – folytatta Jenna a beszélgetést.

– Ők most hol vannak? – kíváncsiskodott Tiane.

Jenna a ház felé fordult fiait keresve, majd haját elegánsan átvette vállá fölé, akkor megcsapott a virágos parfümének illata.

– Bent vannak anyukámmal. Régóta nem látta őket már, sajnos az exférjemmel nem sűrűn látogattunk el Bemidjibe.

– Az előtt hol laktak? – kérdeztem.

– Először Kanadában éltünk, Edmontonban. Az exférjem orvos, és imádta a munkáját, de egy idő után úgy döntöttünk, leköltözünk egy kisvárosba, Drayton Valleybe. Azt gondoltuk, ott talán egy kicsit nyugodtabb életünk lehet. De sajnos akkor már rég nem működtek a dolgok.

Éreztem Jenna hangján, hogy sokkal mélyebb sebeket titkol el, amiket a legelső találkozáskor nem fog megosztani velünk. Mindig gondosan kihangsúlyozta az „ex” szót, mintha többletjelentése lenne.

Apu témát váltott.

– Ester mindenképpen örülni fog, hogy itt vannak.

– Az biztos – felelte Jenna egy bájosollyal az arcán. – A fiúk nagyon keveset találkoztak a nagyanyjukkal. Most, úgy érzem, több időnk lesz összetartani a családot.

– Meg aztán gondolom Esternek sem árt a segítség...

– Kinek kell itt segítség? – vágott anyu szavába Ester néni, aki a házból sétált kifelé két unokájával az oldalán. A picike asszonyt mind a két fiú túlnőtte, legalább két fejjel voltak magasabbak.

Ester nénit régóta ismertük, de sosem úgy rémlett előttem, mint egy kesergő öregasszony, mindig életerősnek, vidámnak és olyannak láttam, mint egy erős cédrus, amit egy gyenge szellő aligha csavarhat ki a helyéről. Sokszor találkoztam vele iskolába menet, amint korán reggel a boltból sietett hazafelé. A haja még mindig dús és nagyon fehér volt, pöttöm termete létére erős, határozott hangon beszélt má-

sokkal. Aktívan részt vett a város életében, jó néhány jótékonyági vásár, ételosztás, egyházi rendezvény és kamarakonzertek megszervezésében segédkezett, gondolom ezekkel kötötte le magát. Bár egyedül élt, feltalálta magát. Apám, ha meglátta, hogy egyedül hasogatja a fát a kertben, mindig felajánlotta a segítségét, de Ester rendszerint visszautasította.

Az unokák, ha magasságban és alkatilag nem is hasonlítottak nagyanyjukra, vonásai mindkettőjükben felismerhetők voltak. Meleg szemük pajkosan mosolygott. A kisebbik fiú egyidős lehetett Tiane-vel, vagy egy kicsivel fiatalabb. Bár nem vagyunk egy magas család, a fiú volt a legkisebb közöttünk. Ő külsőre jobban hasonlított Jennára, mézbarna haján megcsillant a gyenge napfény.

Az idősebbik fiú kócos haja az ég felé meredt, arca megviseltnek, komornak tűnt, tekintetében volt számomra valami megmondhatatlanul zavaró. A láthatatlan érzékantennáim különös rezgéseket vettek fel tőle. Éreztem, ahogy bensőmben szétárad a nyugalom és elégedettség gondolata, de valahogy mégis felállt a hátamon a szőr, ha a srácre néztem. Még azelőtt soha nem éreztem senkitől ilyen intenzíven felém robbanni ilyen ellentétes hullámokat.

– Nem szorul itt senki segísége – tette karba kezét Ester néni.

– Csak arra értettem, hogy biztosan örülsz, hogy Jenna és a fiúk ideköltöztek – szabadkozott anyu.

– Hogyne! – vágta rá markánsan Ester néni. – Megint egyben a család, ennél nagyobb örömöm nem is lehetne.

– Fiúk, szeretném, ha megismerkednétek a szomszédjainkkal – mutatott be minket Jenna. – Ő itt Simon és felesége, Elena.

A fiúk illedelmesen köszöntek és kezet fogtak a szüleinkkel. Tiane ficáinkolt mellettem, alig várva, hogy végre őrá kerüljön a sor.

– Üdvözlöm Mr. és Mrs. Bittle. Örülök, hogy megismerhetem önöket – szólt tökéletesen illemtudóan az idősebbik. – A nevem Brett.

– Marc vagyok – mutatkozott be félénken a másik.

Brett tekintete rám szegeződött, amikor kezet nyújtott.

– Kara.

Megfogtam a kezét.

Ekkor futott végig rajtam egy szokatlan bizsergés, szinte elektromos kisüléssel hasonlatos. Nem tudom megmagyarázni, mi volt az, egyszerűen úgy éreztem, hogy menten hátrébb kell tántorodnom.

Brett majdnem felnyársalt a tekintetével. Arcáról lefagyott a gyenge mosoly, és mint akit megperzseltem volna, ő is elkapta a kezét a tenyereimből. Ester néni is észrevehette a köztünk történt jelenséget, mert egyszerre csodálkozott és mégis egyben barátságtalanabban bámult rám azután. Az idegszálaim is minden fronton azt küldték az agyamba, hogy veszélyben vagyok.

A csöndet apa törte meg, amiért hálás is voltam, a torkom annyira elszorult, hogy nemigen tudtam volna megszólalni.

– Hát, a formásokkal megvolnánk, akkor el is kezdhethénk pakolni. Látom, nem apróztátok el – mutatott a megrakott autóra.

– Nem volt szívem semmit sem otthagyni a régi házban – magyarázta Jenna. – Túl sok szép emlék fűzött hozzájuk. Ha valami nem fér be, akkor megpróbálok továbbadni rajtuk.

A bútorpakolás közben jobbra mindenki elfelejtette a különös jelet, ami Brett és köztem történt. Ő továbbra is kerülte a szemkontaktust, ám amikor nem figyeltem oda, éreztem, hogy végig szemmel tart.

A házat délután két óra felé zsúfolásig töltöttük mindenféle színes új holmival, tovább az emeletre a két fiú cipelte a cuccokat. Cifra kavalárdában úszott az összes helyiség, egymás hegyén-hátán sorakoztak a karcsú, modern és Ester masszív, régi tölgyfa bútorai.

Két szusszantás között elméláztam egy-egy régi fotó előtt, amik Brett és Marc kiskorában készültek. Mindegyiket láttam már korábban, amikor átjöttünk Esterhez, csak nem figyeltem meg őket eléggé. Általános iskolai fotók voltak, pár nyaralásról készült kép és egy, valószínűleg Jenna esküvőjén készült pillanatfelvétel, amin a vőlegény fejét mintha kiégették volna.

A fotó láttán mosolyra húztam számat azon, hogy Ester néni milyen drasztikus módon fejezte ki azt, mennyire nem szívelte a vejét. Nem lehetett felhőtlen a kapcsolatuk, ha az öreglány mérgében ilyet tett.

– Ő az exférjem.

Jenna hirtelen jelent meg a hátam mögött.

– Nem emlékszem rá. Jártatok közösen itt korábban?

– Nagyon ritkán. – Jenna lehalkította a hangját. – Az igazat megvallva, gyűlölték egymást. Anya mindig is azt mondta, hogy a férjem egy megbízhatatlan alak, persze, amikor az ember szerelmes, képes az ilyeneket meg sem hallani.

– Sajnálom.

Jenna vállamra tette a kezét.

– Nincs mit sajnálni. Ami nem ment, nem kell erőltetni. Ha megfogadsz egy tanácsot, hallgass a szüleidre, ha azt mondják, hogy nem bízhatok meg egy fiúban. – Jenna rám mosolygott. – Valószínűleg igazuk lesz.

Amikor Jenna magamra hagyott, Brett tekintete rám villant a hűtő mellől.

A vacsorát szótlánul ültem végig, anyu imádott főztjei nem feledtették gondolataimat. A villámmal turkáltam a makarónit.

Csak hármásban vacsoráztunk, anya, apa és én. Tiane végül elment Lindsay-vel arra a bulira.

Apa újságot olvasott, minden vacsoránál így tett. Másodszor is végignézte a reggeli lapokat.

– Írnak valami érdekeset a lapok? – érdeklődött anya. Ő is igen szótlán volt az este.

– Csak a szokásost. Bűntények, baleset, bűntények – felelte cinikusan, majd zörögve lapozott egyet. – Vagy mégsem... – Kis hatásszünetet tartott, egyik kezével az asztalon zongorázott az ujjaival. – Találtam egy aggasztó cikket. Az elmúlt két hétben egyre több haláleset történt a környéken. Két héttel ezelőtt két ember tűnt el Walkerben, egy nőt pedig a Paul Bunyan erdőben találtak meg holtan. A cikk szól még további eltűnésekről Wilkinsonban, és egy házaspár testeire nem messze a Pike Bay-tó mellett találtak rá.

A konyhában megfagyott a levegő, és még én is felkaptam a fejem. Anya szájához emelte a kezét, amitől kiöntötte a vizét az asztalra.

Megragadtam az asztal szélét. Általában rosszabbul viseltem az emberek hirtelen hangulatváltozásait, az olyan volt, mintha egy hányingerhullám migrénes fejfájással csapna le rám.

– A rendőrség erősen hallgat az esetekről – folytatta apu, szeme az újságpapíron cikázott. – A Pike Bay-tónál lévő holttesteket egy cserkészcsapat fedezte fel.

– Azok a szegény gyerekek. – Anya elkámpicsorodott. – Nem írja, hogy hány évesek voltak?

Apu jobban beleásta magát a cikkbe, felvette azt a szokásos gyanakvó tekintetét, amit a környezetében rajta kívül senki sem tudott utánozni. Szemével végigcsámcsogta az összes papírra vetett betűt, mintha úgy könnyebben találna valami gyanúsat a sorok között.

– Nem – szólt végül kicsit csalódottan házi Sherlockunk. – De azt igen, hogy a testekben volt valami szokatlan. Az eltűnéseket nemrég jelentették, viszont amikor a testeket megtalálták, azok úgy néztek ki, mintha több hónapja, talán több éve porladnának.

Visszatartottam a lélegzetem.

Anya szeme sebesen felpattant.

– Jimmy nem mondott neked erről semmit? Ő csak hallott valamit az őrsön.

Jimmy apa egyik régi jó barátja. Hordó hasú fickó volt, aki civilben nagy terepjáróval járt, aminek az oldalán egy monokinis vörös hajú spiné feszített matricán. Köztudott a városban, ha valaki egy kis infót akar kicsikarni a rend őreitől, akkor Jimmy Gilliamnál kell próbálkoznia, mert ő biztos, hogy megoszt az emberrel pár szigorúan bizalmas információt, ha meghívják egy italra a *Bú&Bánat* nevű kocsmában.

– Mostanában elég sok helyre riasztják, egyre több a megoldatlan ügy, de nem gondoltam volna, hogy ennyire komoly.

– Nekik sem ártana vigyázni – jegyezte meg anyu, és felpattant, hogy egy ronggyal letakarítsa az asztalt, ezzel is leplezze aggodalmát és ijedtségét. Éreztem az elméjében szépen lassan szétpattanó kétségbeesés szikráit. – Ki tudja, mikor támadnak nyíltan a hatóságokra is.

– Ugyan, szívem – hessegette el apu a rossz gondolatainkat. – Nem kell félni Jimmyéket. Meg van a maguk esze, hogy ne keveredjenek semmilyen galibába. Nem melleleg fegyver van náluk. Megnézem azt az alakot, aki packázni mer egy sokkolópálcával vagy egy colttal szemben.

– Csak szegény Bettsyre gondolok – folytatja elcsukló hangon anya. – Meg, hogy egyedül van ilyenkor otthon a babával. Kérdeztem is tőle a múltkor, hogy nem fél-e egyedül abban a marha nagy házban.

Bettsy és anya évfolyamtársak voltak a gimiben. Miután Jimmyék évekig próbálkoztak lombikprogrammal, végül nem is olyan rég sikerült örökbe fogadniuk egy kisbabát.

– Minden rendben lesz – mondta apa, és el is tette az újságot, mint ha ezzel véglegesen megoldhatná a problémákat.

Folytattuk az evést, de továbbra is csak turkáltam az ételt.

– Nem ízlik? – nézett rám kérdően anyu.

– Nem igazán vagyok éhes – mentegetőztem és letettem kezemből a villát. A tányérra szedett ételből csak pár falat hiányzott.

– A makaróni a kedvenced.

Megpróbáltam az összes rám szegeződő pillantást kerülni.

– Jól laktam.

– Süteményt is sütöttem, az jöhet?

– Talán azt is később.

Segítettem összeszedni a piszkos tányérokat, anyu közben mindnyájunknak osztott kistányérokat, majd melléjük villákat is helyezett, az asztal közepén ott sorakozott a brownie-val teli tálca. Magam elé tettem egyet, bár tudtam, hogy úgy sem fogok többet enni.

Apu bőszén majszolt egy süteményt, a bajszára ráragadt a tetején lévő porcukor.

– Miért vagy ilyen szótlan? – érdeklődött, közben néha rám pislantott szeme sarkából.

Gyorsan ki kellett találnom valamit.

– Csak frusztrál, hogy nemsokára megint suli. Itt a hajrá a végén, és a felvételi meg minden... – Következett egy olyan téma, amit hónapok óta nem szívesen hoztam fel, a szüleim természetesen ráharaptak, mint egy csontra.

– Tudod, anyád és én nem akarunk sűrgetni. Szeretnénk, ha magad találnád meg, mit is szeretnél tanulni.

– Igen tudom, ezért hálás is vagyok, hogy nem erőltettek rám semmit. Sok iskolát megnéztem már, de még nem igazán tudom, hogy mi érdekel.

Valójában örültem, hogy a szüleim nem abba a típusba tartoztak, akik megkövetelik a gyerekeiktől, hogy vigyék tovább a családi hagyományokat, inkább saját választási lehetőséget adtak. Sokfajta szak érdekelt, azonban ahogy közelebb értünk a felvételi időszakhoz, annál tanácstalanabbá váltam. A barátaim és ismerőseim más-más szakirány felé húztak, és egyelőre az is kérdéses volt számomra, hogy vajon

választok egy állami egyetemet, vagy barátnőimmal tartok egy meszebb lévő kollégiumba.

– De elképzeléseid azért vannak? – próbált meg puhatolózni anya.

Ő könnyen beszélhetett, tömérék végzettséggel rendelkezett. Eredetileg tanárnak tanult, de miután azt túl egyhangúnak tartotta elvégzett egy újságírói képzést, valamint jogi diplomát szerzett.

– Nem is tudom... – mondtam elszoruló torokkal, közben próbáltam megközelíthetetlen arckifejezést vágni. – Szívesen dolgoznék a boltban, vinném a könyveléssel és vezetéssel kapcsolatos teendőket, hogy besegítsek nektek, de emellett érdekelne más is. Sokkal inkább érezném rátermettebbnek magam, ha megpróbálkoznék egy nehezebb egyetemen.

– Érdekel valamelyik? – kérdezte anyu.

Nyeltem egyet.

– Mondjuk, a Dartmouth jól hangzik – ejtettem félve ki a szavakat. A döntésemről akkor hallottak először, és féltem, hogy elutasítják azt.

– Olyan messzire? – habogott anyu, állkapcsa összeszorult. – Az legalább ezer mérföldre van.

– Ezerháromszáz... – helyesbítettem, ez azonban nem segített sokat. Inkább tereltem a témát, mielőtt szüleim beleélték volna magukat, hogy elveszítenek.

Már éreztem a körülöttem repkedő parányi *fájdalom*-madarakat.

– Jaj, de tudjátok, ez nem végleges döntés. Addig még annyi minden változik...

Anyu keservesen sóhajtott.

– Csak nem szeretném, ha olyan messzire mennél. Jobban szeretném, ha valahol a közelbe lennél, ahonnan bármikor hazalátogathatsz. Így mindig repülőre kell ülnöd, ha haza akarnál jönni.

– Anyu, te is a Yale-re jártál. Neked sem volt ellenvetésed a távolság miatt.

Kicsit habozott, bár én nem számonkérésnek szántam. Idegesen megköszörülte a torkát.

– Nekem a szüleim elvárták, hogy a legjobb iskolába menjek. Járhatsz közelebb is, ha akarsz. Nem kell olyan messzire költöznöd.

– Valamitől menekülni akarsz? – kérdezte nyersen apu és többször megforgatta a gondolatot fejében. Kivárta, hogy a hangulat kellőképpen magasra hágjon.

Konfrontálódás veszély! – zümmögte a belső riasztóm.

– Jaj, dehogy is! – vágtam rá. – Hogy kérdezhetsz ilyet? Csupán ott sok olyan lehetőség van, amire szívesen járnék. Nita oda akar menni, ezért gondoltam, nem lennék egyedül. Lakhatnánk közös koleszszobában... – elharaptam a mondat végét.

Anyu ajka bánatosan legörbült, mintha örökre elkönyvelte volna, hogy meg kell válnia tőlem.

Már csak azért is kerültem a továbbtanulási témát, hogy ne keltsek bennük idő előtt szomorúságot és rosszérzést, hogy gyomorgörcsökkel várják a pillanatot, amikor búcsút intek nekik. Ezzel nem csak maguknak, de nekem is ártanak. Fogalmuk sem volt, milyen gyötrő érzés csalódást okozni nekik.

Apu szeme nyugodt volt és elgondolkodó, elvett egy újabb süteményt az asztalról.

– Alényeg, kicsim... – ráncolta homlokát –, hogy időben szólj nekünk.

– Rendben.

Ahogy az idő rohamosan száguldott az érettségi és a továbbtanulás felé, egyre feszültebbé váltam, ez érződött a családi légkörön is. Anyut számtalanszor kaptam azon, hogy elmerengő arccal néz rám, elraktározva az összes együtt töltött emléket magában, mintha bármelyik pillanatban elszakítaná tőle. Apu kicsit jobban viselte az egész kalamajkát, habár tudtam, őt is megrázza azért legbelül a dolog, hogy nemsokára egyetemre megyek. Tizennyolc évig velük éltem. A változás hatalmas erőfeszítés mindannyiunknak.

Sosem égett még így a mellkasom, amikor a közelükben voltam. Nem hibáztattam őket ezért, sosem beszéltem nekik a képességemről.

Felöltöttem egyik legderűsebb arcomat, ami elegendőnek bizonyult, hogy egy ideig meggyőzzem őket, minden rendben halad tovább.

2. fejezet

MÁSODIK BENYOMÁS

Arra ébredtem, hogy a lábam fázik. Felültem az ágyamban és magamra húztam a földre esett vastag takarómat.

Az órára pillantva megállapítottam, hogy hajnali háromkor riadtam fel egy kellemesnek közel sem mondható álomból.

Azonnal feltűnt, hogy a szobámban nem találtam mindent úgy, ahogy azt este lefekvéskor hagytam: az udvarra néző ablak kitárva, a kintről besüvítő szél a függönyöket csapdosta. A hideg levegő kihűtötte a lefekvésemkor még kellemesen meleg szobát.

Kipattantam az ágyamból, hogy bezárjam az ablakot. A hátamon felállt a szőr, amikor megláttam a padlón bukfencező sáros faleveleket és a koszt a padlón. Akkor biztosan tudtam, hogy nem képzelődtem. Hátborzongató érzés volt ráébredni, hogy valaki járt azon az éjszakán a szobámban.

Félve kikukucsáltam az ablakon. Az utca kongott az ürességtől, a fák és bokrok ágai zörögtek a szélben. A házunk előtt lévő egyik fára kapaszkodott fel Ester néni kedvenc macskája, Suzi, aki onnan kémlelte az utca sötétjét sárga szemeivel, néha pedig eleresztett egy-egy halk nyarvogást.

A terasz korlátja fölött átnéztem az udvarunkra, ahol apu régi Fordja és anyu Toyotája parkolt, és megbizonyosodtam, hogy egy besurruló tolvaj sem akarja eltulajdonítani őket. A szél Ester néniék házában is csapdosott egy zsalut, ami a nagyobb szellőkések közepette hozzáverődött a hamuszínű ház falához.

Az egyik emeleti szobaablak éppen az enyémmel szemközt volt. A pulzusom a magasba szökött, amikor észrevettem, hogy az ablak túloldalán lévő sötétítőfüggöny meglibben. Azzal nyugtattam magam, hogy egyik ház szigetelése sem tökéletes, és biztosan az ablak réseiben beszökő szellő lobogtatja a függönyt odaát.

A rémálomból való felriadás éppen elég izgalmat jelentett arra a napra, így gyorsan lebeszéltem magam arról az eshetőségről, hogy valaki az előző percben éppen engem bámult onnan.

Fülem-farkam behúzva becsuktam az ablakot, többször megbizonyosodtam, hogy rendesen eltekertem a kilincset. A sötétítő függönyömet behúztam, majd visszatámolyogtam meleg ágyamba elfelejtve az egész éjszaka történt eseményeket.

A következő napokban nagyon is kételkedő voltam az új szomszédjainkkal kapcsolatban. Számmtalan olyan esemény történt, ami arra adott magyarázatot, hogy valami nem stimmel körülöttük. Nem elég, hogy rögtön az első megismerkedős napon egy leírhatatlan érzés fogott el velük kapcsolatban, de a szünet többi napjában is hasonlóan különös dolgokat tapasztaltam.

Abban a napokban képtelen mennyiségű rossz álmom tört rám, amitől hánykódtam az ágyamban, néha egész éjszakákat csak ficán-

koltam. Néha csak füleltem a nyitott ablakomon át, hátha a csendes éjszakában elkapok pár kósza beszélgetésfoszlányt, vagy egy meghamisíthatlan bizonyosságot, ami igazolja teóriámat. Úgy tűnt, egynél jóval többre akadok.

Az első ilyen változás, amit nem hagyhattam figyelmen kívül, hogy Ester néni barátságos macskája rendszerint a két kert közötti falra, vagy az udvarban magasló fűzfára menekül valami elől. Sokat gondolkodtam, hogy mivel magyarázható az állat viselkedése, de több eszmefuttatás eredményeképpen is arra jutottam, hogy valami olyan ijesztő, vagy rendkívüli dolog történik a fal mögött, amit még egy bátor, éjszakai életet élő macska sem szívesen visel el. Már pedig Suzit nem úgy ismertem, mintha mindentől megijedne.

A beköltözés után szinte hírüket sem hallottam az új családtagoknak. Úgy tűnt, mintha megpróbálnának a kíváncsiskodó szomszédi tekintetek elől elrejtőzni. Néha láttam ugyan Ester nénit elvértve a kertben, vagy amikor este kirakja a szemetet a ház melletti kukába, de úgy tűnt, a család többi tagja rögtön a beköltözés után továbbállt.

Két nap telt el úgy, hogy még az orrukat sem dugták ki a házból. Kint ültem a kertünkben, beletemetve magamat egy regénybe, titkon néha a fal és a mögötte lakók felé tekintettem, de úgy látszott nem akarják megosztani másokkal bizalmas életüket. Néha még este is figyeltem őket, amikor a lámpával megvilágított nappaliból kiszűrődött a fény, de csak Ester néni tömzsi alakját véltem felfedezni. Az összes többi szobában sosem kapcsolták fel a villanyt, még sötétedés után sem.

A harmadik ilyen sejtelmes és megmagyarázhatatlan dolog – ami inkább érzés volt, mint tény –, akkor tört rám, amikor egyik este a

könyvtárból tartottam hazafelé. A könyvtár nem volt messze a házunktól, alig csak pár fordulóra. Nem siettem, jobban éreztem magam a friss levegőn, mint a szobámban. A szemem egy kicsit égett a sok olvasástól, de ez nem feledtette velem azt, hogy milyen izgalmas oldalakon vagyok túl.

Legújabb kedvenc főhősömön gondolkodtam, amikor ráfordultam a kihalt utcánkra. Nem vagyok egy ijedős fajta, de egy csöppet fruszt-rált, hogy senki nincs rajtam kívül az úton. Többször a hátam mögé fordultam, hogy megbizonyosodtam, senki sincs a környéken.

De valami nem stimmelt. A szemem előtt egy fehér betűkkel írt szó jelent meg: *Ellenség*.

Körülnéztem, forogtam párat, de az utcán sehol senki, pedig mint-ha mögöttem zajt hallottam volna. A várost egy sűrű erdő ölelte körbe, a kertünket nem egyszer őz vagy egy odújától eltévedt nyúl látogatta meg. Hozzászoktam az erdei látogatókhoz, de akkor este azért mégis kitört a frász.

Zakatolt a szívem, amíg a házunkhoz értem. Olyan mélységesen be voltam tojva, hogy észre sem vettem, teljesen elszorította a táskám pántja a vállamat, annyira kapaszkodtam beléje.

Nyitottam volna ki a bejárati ajtót, amikor a távolból halk nyávogást hallottam. Hátról jött, a fás fészereink mellől. Rögtön azután a hátsó bokorsortól egy egészen halk morgás hatolt át a csenden.

Tettem pár lépést a kert vége felé, megpróbáltam magamhoz hívní Suzit, de akárhogy szolongattam és ciccegettem neki, a fenéért sem akart előbújni. Attól tartottam, hogy valami vadállat – talán róka vagy egy nyest – rátámad, ezért a keresésére indultam.

Odasétáltam a fás fészerekhez. Apa mostanában lakattal zárta le az ajtaját, ott tartotta a dízelmotoros hókotróját és a drágább kerti szerzőkeit. Néhány hónappal ezelőtt Jimmy figyelmeztette őt, hogy egy csapat tinédzser azzal szórakozik, hogy kilopkodják a fészerekből és a garázsokból a könnyen mozgatható holmikat, hogy utána eladják és a pénzen füves cigit vegyenek. Hallottam én is a pletykákat a suliban, volt is egy gyerek, akit kirúgtak állítólag, amiatt, mert benne volt. Ő figyelte ki a címeket és mivel nyurga gyerek volt, ő surrant be a hanyagul leláncolt szűnikba.

A fészerek és a lakatok sértetlenek voltak.

Vártam egy kicsit, hátha megint meghallom Suzit. A fészerek mögötti bokorsor megmozdult, éppen ott, amelynek másik felén már az erdő kezdődik. A macska fújtatott, kiszaladt a bokorból egyenesen a lábamnak ütközött éles karmaival.

– Suzi, még egyszer ne merj ilyet művelni! – szidtam le.

A máskor barátságos macska eszeveszetten fújtatott és szinte már démoni hangot hallatott, közben sárga szemét le sem vette a hátsó bozótosról. Próbáltam elkapni és megnyugtatni, de nem engedett közel magához. Végül megiramodott a másik irányba a ház felé, és eltűnt a fal mögött.

A sűrű bozótost vadszőlő-indák, rózsák és csipkebogyóbokrok nőttek be előttem. Elpusztíthatatlannak látszott, amibe épeszű ember nem merészkedik, hacsak nem akar elveszni benne. A cserjés mélyéről nyüszítést hallottam. Bármilyen állat is legyen ott, megsajnáltam. Arra gondoltam, mi van, ha csak egy kóbor kutya tévedt a kert végébe, és nem tud kiszabadulni. Mi van, ha a nyakörve miatt fennakadt?

Összeszedtem csekélyke bátorságom, átgázoltam az előttem álló, derékig érő tövisbokron, amit apa már évek óta nem metszett meg rendszeren. Botladozva, bukdácsolva haladtam előre, a tüskék tépték a ruhámat, a bőrömet. Néhány lépésig jutottam csak, amikor olyan érzésem támadt, mintha minden levegő elfogyott volna a világból, pedig tudtam, hogy ez nem lehetséges.

Lebénultam, pokolian égett a torkom.

Szedd össze magad, biztattam magam. De olyan volt, mintha a világ hirtelen megállt volna körülöttem és fuldokolni kezdtem.

Migrénes fejfájás tört rám, amitől elvesztettem az egyensúlyom, a földre huppantam. A kezemet felsértette a tövis, széles vágások húzódtak a kézfejemen.

A következő, amire emlékszem, hogy apám a szemembe bámul, és vállamnál fogva megráz.

– Kara!

Amikor a testem, az agyam és az izmaim kezdtek újra öntudatra ébredni, akkor vettem észre, hogy apám kihúzott a tövisbokor fogságából és már a terasz közelében állunk. Apa arcát megvilágította a hátsó bejárat neonlámpája.

– Kara, mit keresel te itt? – nézett rám csodálkozva.

Hátralestem a bokorra.

– Én...ööö – hebegtem. – Csak... a könyvtárban voltam.

– Mit csináltál a tövisben?

Tekintete neki is a bokorra esett.

– Én csak... – Nem tudtam, mit feleljek. Szégyelltem bevallani, hogy nem emlékeztem, mi történt.

Elkomorodott.

– Jó lenne, ha nem császkálnál sötétben egyedül – mondta, leporolta a dzsekimet, és lecsipkedte róla a rózsatüskéket. – Azok után, amit az újságban olvastam, nem szeretném, ha Tiane és te sokáig maradnátok el sötétedés után.

– Rendben – feleltem automatikusan.

Egy pillantást vettem a bozótosra, mielőtt elindultam volna mögötte a ház felé. Apa az esőgyűjtő tartály melletti kukába dobta az összekötözött konyhai szemeteszsákot. Biztos ekkor vehetett észre hátul a bokorban. Amikor lecsapta a kuka fedelét, megrezzentem kicsit.

A téglafal tetején meglátta Suzit, aki egy hatalmasat fújt ránk.

– Mi a fene ütött ebbe a nyavalyás macskába? – Apa szemével követte az állatot, aki meg sem állt a nagy fűzfa tetejéig. Onnan méregetett minket bizalmatlanul. – Napok óta olyan, mintha ördög bújt volna belé.

– Ezt én is észrevettem – jegyeztem meg, aztán még utoljára visszaneéztem a bokrok felé, mielőtt apám félreállt és betessékelt a házba.

Másnap sokáig húztam a lóbőrt, aznap volt Hálaadás. A lenről felszűrődő tévé zajára lettem figyelmes, amint apa egy korábbi felvett meccset néz. Csak ilyenkor tudta bepótolni a lemaradását, a családi kertészetünk aznap zárva volt, és délután már a közös családi programoké, a pulykasültté és sütőtökös pitée a főszerep. Ilyenkor általában Trivial-partit tartunk és minden évben együtt nézzük meg a tévében a Macy's hálaadásnap felvonulását.

Tiane a szomszédos szobában táncikálós popzenét bömböltetett, ami a két csukott ajtó ellenére is átszivárgott. Lentről feléreztem a

frissen főzött kávé és palacsinta illatát, amihez anya isteni fahéjas almát is sütött.

Fáradtnak, kialvatlannak és nyűgösnek éreztem magam az előző napok után, de a kávé és palacsinta kísértésének nem tudtam ellenállni. Kikecmeregtem a puha ágyból és belevetettem magam a szünet utolsó napjába.

A földszinten apu lelkesen szurkolt kedvenc jégkori csapatának, közben a bajuszáról lepotyogó palacsintadarabokkal elárasztotta a dohányzóasztalt, anyu pedig egy utolsó kör edénycsapatot mosogatott. Apu nagy lendülettel intett nekem egyet, majd anélkül nézte tovább a meccset, hogy akár egy picit is rám sandított volna.

– Csak nem a Minnesota Wild játszik? – találgattam hangosan, amire csak egy oké jellel válaszolt.

– Tudod, hogy mennyire beleéli magát ilyenkor – legyintett anya és egy puszit nyomott a homlokomra.

– Régen mindig kijártunk a meccsekre. Ott valahogy izgibb. Így tévén keresztül elveszti a varázsát.

Apa morgásával jelezte, hogy legyünk kicsit halkabban. Vettem az adást, tornyoztam magamnak néhány palacsintát, töltöttem kávé, majd közelebb húzódtam anyuhoz a konyhapulthoz.

– Anyu, jártál valamikor este lefekvés után a szobámban? – kérdeztem és beleharaptam a gőzölgő palacsintába.

– Nem, kicsim, miért?

– Arra ébredtem, hogy süvít befelé a szél az ablakon. Azt hittem, te nyitottad ki.

– Mostanában nagyon hideg van, miért nyitottam volna ki az éjszakai kellős közepén az ablakot? – furcsállotta, én pedig inkább nem szóltam egy szót sem az esti rémálmaidról. Nem akartam, hogy fölösleges teóriákat találjon ki arról, hogy horror filmek és fantasy könyvek milyen ártalmasak a fiatalságra.

Erről anyu a lehető legnagyobb mértékben meg volt bizonyosodva, fiatalabb korában irodalomtanárként dolgozott az általános iskolában, ahová jártam. Folyton kritizálta az alsóbb osztályosoknak szánt tankönyvetelményt és olvasandó kötetek listáját. Számára a *Harry Potter* nem egy olyan könyv volt, amelyet a gyerekeknek feltétlen el kell olvasniuk. Helyette inkább *A dzsungel könyvét* olvastuk, mintha abban kevesebb lenne az erőszak és a fikció.

Anyu most egy ügyvédi irodában dolgozik a városban. A munkahelyváltás fő előnye, hogy egyre több krimi olvasott, de ez még nem azt jelentette, hogy megbékélt volna azokkal a könyvekkel, amikbe én szerettem beletemetkezni.

Válasz helyett inkább kinéztem a konyhaablakon, és megláttam Brette, amint a sövényt nyirbálja.

– Te, anyu, jól látom, hogy Brett vágja a bukszust? – kerekedett el a szemem, amikor a magas fiú az ablak felé fordult.

Anyu kilesett a függönyön.

– Igen. Láttam, hogy Ester néni sövényeit nyírja és megkértem, hogy vágja le a bokrokat a kertünkben. – Kortyolt egyet a kávéjából, miközben sunyin mosolygott. – Nem szabadott volna hagyni, hogy ennyire elburjánozzon a kert ott hátul.

Anya tekintete a kezeimre esett, amiken még mindig vöröslöttek a hegek.

– És nagyon ügyesen csinálja – tette hozzá anyu, amikor mindketten Brettet figyeltük. A srác haja kócosabb volt, mint általában, a szellő belekapott, összevissza hullámozott az arca körül. Bár odakint kábé tíz fok lehetett, de lezseren csak farmert és hosszú ujjú pólót viselt.

Brett kintről észrevette, hogy kémleljük a konyhaablakon keresztül, mert intett egyet, és tovább vagdosta a növények szárait.

– Olyan kedves fiú, miért nem barátkozol vele és Marckal?

– Jaj, anya... – méltatlankodtam.

– Ugyan – tette keresztbe karját, és mustrálni kezdte arcomat. – Biztosan még senkit sem ismernek Ester nénin kívül. Szegényeknek idegen ez az új környezet.

– Anyu, ő nem egy háziállat, akit se szó, se beszéd beraktak egy hordozóba és elköltöztettek. Biztosan feltalálja magát.

– Miért vagy ilyen ellenséges vele? – vont a fel szemöldökét, amire én csak habogni tudtam.

– Öhm... – kezdtem, de nem tudtam mivel folytassam tovább. Reméltem, hogy az új szomszédjaink viselkedése nem csak nekem tűnt fel, bár nem szerettem volna elmondani neki, hogy milyen érzéseket kaptam a fiú felől a csodaképességemnek hála.

Inkább máshogy fogalmaztam meg a kérdésem.

– Mondd, te nem találod őket furának? – kérdeztem halkán, attól félve, hogy Brett meghallja a falakon és a sövénynyíró zaján keresztül, hogy éppen róla diskurálunk.

– Furának? – énekelte anyu, miközben végigmérte Brettet, aki ezúttal a fűzfa lombját csonkította.

– Igen. Jenna túl boldognak tűnik, ahhoz képest, hogy most vált el. És mintha mind eltitkolnának valamit. A fiúk meg... – Anya kérdően nézett rám. – Furák. Főleg Brett. Mindig úgy méreget, mintha legszívesebben a nyakamba öntene egy vödör marhatrágyát. Kiráz a hideg tőle.

Anyu vállat vont, de összehúzta a szemöldökét.

– Ester nénit régóta jól ismerjük. Nem hiszem, hogy az ügyes bajos magánéletükön kívül lenne bármi, amit mások elől titkolnának.

Kibámultam az ablakon, ahol Brett a házunk felé fordulva kopszította a fűzfát, közben pedig olyan érzésem támadt, mintha folyton hegyezné a fülét. Semmi szükség nincs rá, hogy bébiszittert játsszak Brett felett. Elég nagyfiú hozzá, hogy beszélgetést kezdeményezzen, ha akar. De látszólag, esze ágában sem volt barátkozni.

A beköltözésük óta egyetlen egyszer futottam össze vele. Éppen a hátsó verandánkat díszítettük Tiane-vel az új, Home Depotban vásárolt hálaadásnapi égősorokkal, amikor a kisteherautójuk megállt a felhajtójukon. A volán mögül Brett, az anyósülésről Jenna szállt ki.

Felpakolták kezükbe a bevásárlószatyrokat, és a bejárat felé siettek. Tiane persze kapott az alkalmon és hangosan rájuk köszönt. Jenna odajött és kedvesen elcsevegett, Brett viszont odamormogott valamit és besietett a házukba. A tekintetem összeakadt az övével mielőtt besukta volna a bejárati ajtót, az arca ugyanolyan zord és ellenséges volt, mint annakelőtte.

Hát köszönöm szépen, bármi is legyen Brett Madsen problémája, én nem kérek belőle.

– Mit fogsz ma délelőtt csinálni? – tette le az utolsó eltsztított tányért anyu.

– Hát, nem is tudom. Gondoltam, hogy előveszem a tankönyveket és picit átlapozom. Irodalomból rögtön a szünet után dolit írunk.

– Nem mész a Pulykafaragó versenyre és a vásárra?

– Á, idén kihagyom. Különben is, Nita és Amy nincsenek itthon, szóval... – megvontam a vállam. – Inkább degeszre eszem magam itt-hon pitével – vigyorogtam.

– Lenne egy pár perced segíteni? – kérdezte anya, közben felvette legártatlanabb tekintetét és behízalgős hangját, amit javarészt akkor csinál, ha valamilyen szívességet szeretne kérni. – Lenne pár ügyirat, amit még át kellene nézнем a holnapi tárgyalás előtt, de közben megígértem Brettnek, hogy segíték összekotorni a lehullott leveleket. A pulyka már előkészítve, de a krumplisalátát még meg kell csinálnom és a tököket is meg kéne hámozni. – Vett egy mély levegőt. – Kisegítenél?

– Szívesen megpuccolom a tököket és a krumplit – válaszoltam reménykedve, hogy ez a terve.

Anyu csak ártatlanul mosolygott.

– Inkább Brettnek kellene a segítség.

Igazából semmi sem akadályozta meg, hogy segítsek Brettnek, kivéve azt, hogy a hátam közepére kívántam, hogy akár fél méternél is közelebb kerüljek hozzá. Az univerzum másik végében is túl közel lennék, hogy lássam a mufurc képét.

De már így is nagy elvárás, hogy az egész vacsorát anya készíti – ez amolyan saját fogadalma, mióta a nagyszüleink meghaltak, és csak négyesben ünnepeljük a Hálaadást. Azóta ugyanazt a recepteket köve-

ti, mint amit az édesanyja hagyott rá, és ez semmiben, még a tojások méretét vagy a fűszerek grammra kimért súlyát illetően sem térhet el. Van egy jól bevált munkamódszere, amiben én csak kotnyeles lennék.

– Na jó... – egyeztem bele, nagy levegőt kifújva.

Önfeláldozásom hallatán anyu megölelt és nyomott egy puszit a fejemre.

– Vinnél neki egy doboz üdítőt is, ha már pénzt nem fogadott el?

– Csak mondd, hogy nem azért csinálod, hogy összeboronálj velem.

Anyu ártatlan arcot vágott.

– Tényleg sok dolgom van – jelentette ki, habár tudtam, hogy mindent csakis azért csinálta.

Az előző napi rossz idő továbbra sem enyhült, folytatódott a lehűlés. Körbebugyoláltam magam az egyik leghosszabb és legmelegebb sálba és magamra húztam a téli dzsekimet, mielőtt belevettem volna magam a hétvégi munkába.

Egy gereblyével és egy kólával felszerelve sétáltam a szomszéd felé, aki még mindig a fűzfa ágait nyeste. Jöttömre nem hagyott fel a munkával, úgy tett mintha ott sem lennék, pedig a bejárati ajtót jó hangosan csuktam be.

– Szia – köszöntem előre.

– Helló – felelte kurtán, de nem nézett rám.

Egy zavaró hatásszünetet követve törtem meg a csendet.

– Hoztam neked egy kis innivalót – szoltam és meglengettem előtte a dobozt. – Anyám küldi.

Anélkül, hogy megállt volna válaszolt is.

– Kösz, de nem vagyok szomjas.

Felszívtam magam, hagytam, hogy visszapattanjon rólam közönye, majd a kerítésre tettem a dobozt. Nem akartam, hogy tehetetlennek lásson, és meg akartam tartani az anyámnak tett ígéretet, így fogamat szívva, de azért újból próbálkoztam.

– Kell segítség?

Próbáltam olyan arcot vágni, hogy ez csupán egy ártatlan szívesség tőlem. Egy pillanatra oldalra sandított.

– Miben?

– Anyu azt mondta, megbeszéltétek, hogy segít neked, de most elég sok dolga van. Összesöpörném a leveleket, úgy gyorsabban haladnál.

– Tőlem – vontam meg vállát.

Szóra nyitottam a számat, hogy felvilágosítsam, mennyire a bögyömben van a viselkedése, de úgy döntöttem, nem hagyom magam felingerelni, hiszen éppen ez a célja. Elmém lezártam, és hagytam visszapattanni a közönyt.

Gereblyével körbekotortam a faleveleket és a száraz gallyakat, és egy kupacra hordtam őket. Közben Brett egyetlen egy szóval sem méltatta munkámat, nem mondott se jót, se rosszat, csak dolgoztunk szótlanul. A hideg mindenemet átjárta, Brett viszont úgy dolgozott, mint ha Florida homokos partjain lenne, nem zavarta, hogy hosszú ujjában kell dolgoznia.

Egy szemeteszsákba készültem beletuszkolni az ember méretű kupac falevelet, amikor a hátsó ajtó felől Marc jelent meg. Őt az elmúlt napokban nem is láttam.

– Szia, Kara – intett, széles mosoly terült el az arcán. Amikor letette a kezét, láttam, hogy olyan hosszú a karja, hogy a csípője alá ér. Nem volt rajta sem kabát, nyurgábbnak látszott, mint mikor megérkeztek.

– Mi a helyzet?

– Csak kerti munka.

– Láttam, hogy dolgoztok, és gondoltam besegítek.

– Boldogulunk – szólt közbe Brett a hátunk mögül.

– Szerintem meg Karának elkél a segítség – válaszolt. Egy kézzel próbáltam tartani a széles szájú szemeteszsákot, másik kezemmel pedig a faleveleket beletáncoltatni. Nem volt egyszerű, hogy mellette kicsit fújt a szél.

Brett szó nélkül hagyta a dolgot, és folytatta munkáját. Marc elkapta a zsák szélét, kezembe adta a száját, majd lelkesen pakolni kezdte a gallyakat.

– Hogy telt a szünet? – kérdezte.

– Próbáltam kihasználni és sokáig aludni. Nektek végül sikerült mindent a helyére pakolni?

– Többé-kevésbé. Még van egy pár holmi, aminek nem találjuk a helyét. Nem könnyű megválni a régi cuccoktól.

– Hiányzik apukád? – bukott ki belőlem szemtelenül a kérdés.

Én speciel el sem tudtam volna képzelni az életemet apu nélkül, annyira szeretem mindkét szülőmet. Ha sor kerülne rá, biztosan nem tudnék közöttük választani.

Marc egy pillanatra elcsöndesedett. Meghányta-vette magában a dolgot. Elég ostoba kérdésnek hangzott utólag.

– Hiányzik, de elhagyott minket, ezért jobb nekünk most így – szabadlt ki a száján. – Nem tudom, a válasz mindig szar dolog, nem?

– Ne haragudj, nem akartam hülyeséget kérdezni – szabadkoztam, hogy ezzel is oldjam a kínos légkört, Marc azonban csöppet sem bántódott meg a kérdésen, arca továbbra is mosolyban úszott.

– Én sokkal kevesebb időt töltöttem vele együtt, mint Brett. Ő több mindenre emlékszik. Ezért őt talán jobban megviselte – suttofta, és fél szemmel hátrasandított válla fölött, hogy bátyja vajon hallja-e szavait.

– Ezért ilyen távolságtartó? Mert sokat csalódott apukátokban?

– Ez jó kérdés – nevetgélt, de aztán komolyan elgondolkodott rajta.

Többet hanyagoltuk a témát, mert Brett túl közel jött hozzánk. Megpróbáltam úgy tenni előtte, mintha milyen jól elcsevegnék az öcs-csével, ezzel is éreztetve azt, hogy valójában csak neki nem megy a beilleszkedés. Ez nem volt nehéz, Marc sokkal beszédesebb volt.

– Milyen volt azelőtt Kanadában? – faggattam.

– Szerettem ott lakni, Drayton Valley klassz város. Szép a környék, anyuval sokat kirándultunk. Igaz, sokkal hidegebb van, mint itt, de én bírtam. Van saját sípályája is, így nem kellett sokat utazni, ha egy kis adrenalinra vágytunk. – Kiéreztem a hangsúlyából, hogy a közös kirándulások inkább csak hármukra, Jennára, Brettre és Marcra vonatkozott, az apjuk nem tölthetett velük sok időt a munkája miatt. – A házuk alapja igazi terméskőből épült, volt egy nagy kandallónk, ahova hétvége mindíg körbe gyűlt a család jengázni.

– Vannak fényképeitek a régi házról?

Barna szeme hirtelen összeszűkül, és a barátságos légkör egyszeriben elillan.

– Maradt egy pár, de anya mind eldugdosta előlünk. Jobb, ha nem kerülnek elő túl gyakran.

– Nem lehetett könnyű mindent feladni.

Marc összevonta szemöldökét, és a zsákot bámulva válaszolt.

– Az biztos – felelte, és sóhajtott egy nagyot.

Tízperces munka után az összes szemetet belegyömöszöltük a zsákokba, és három nagy zsákot tömtünk tele. Amikor az utolsó zsák száját kötöttük be, Marc szólalt meg.

– Mit csinálsz jövő szombaton? – érdeklődött.

– Még nem tudom – tanakodtam, közben magam elé képzeltem naptáramat, hátha akad olyan program, amit barátnőimmal azelőtt már lefixáltam volna. – Miért kérdezed?

Marc zavarban lehetett a helyzet miatt, mert felegyenesedett és a lehető leghangosabb reccsenésekkel kezdte el végigtördelni az ujjait, közben lábával a fűben lévő köveket rugdosta.

– Hát még nem sok mindenkit ismerek a városban. Jobbára senkit – helyesbített. – Akkor lesz a születésnapom, és gondoltam megkérdezem, van-e kedvetek átjönni Tiane-vel.

Meglepődtem kérdésén, bár jól esett, hogy feltette.

Nem is vettem észre, de Brett halkán közelebb settenkedett felénk, majd, amikor meghallotta öccse kérdését, megköszörülte torkát, s egy mérges pillantást küldött felé. Marc azonban ezzel nem törődött, így Brett fogta magát és a kert végébe húzódott.

– Nos, mit mondasz? – kacsintott felém Marc. – Ne gondolj semmi extra meglepetésre – nyugtatott meg. – Anyu és nagyi megígérték,